

El Diacrític | | Actualitzat el 04/12/2020 a les 18:51

La nova normalitat

«Podré pujar aquella muntanya, sense por de trobar-me cap policia? Sense por del què diran els policies de balcó que proliferen arreu? Sense por a la pròpia por del policia que porto a dins?» | «La por permanent a la marginalitat, és l'arma de destrucció massiva que ha caigut damunt nostre»

«Donem voltes damunt del feltre, donant cops a les cantoneres, xocant amb força entre nosaltres, contra nosaltres, fent caramboles, traçant camins per la taula que una ment perversa imagina o assaja amb el seu tac de fusta» | Christian Wiediger

La novetat és el grau d'incertesa.

No és la por a un virus, a emmalaltir, a morir. Aquestes són pors atàviques, de tota la vida.

La novetat és la incertesa de la norma. Allò que ahir era vàlid, avui ja no ho és i demà potser sí potser no, no se sap. Les coses més elementals, insospitadament, d'avui per demà, esdevenen il·legals, coses que et situen fora de la frontera: Podré sortir de casa, demà? Serà legal anar a teatre? Podré sopar, després? A dins o a fora del restaurant? Fins a quina hora? Podré pujar aquella muntanya, sense por de trobar-me cap policia? Sense por del què diran els policies de balcó que proliferen arreu? Sense por a la pròpia por del policia que porto a dins?

Tots som il·legals en potència. Per les coses més banals, som culpables fins que no es demostrï el contrari. Si me'n vaig de cap de setmana, estic desobeint. Si vaig al teatre sóc un perill públic. Si em trec la mascareta, sóc un insociable. Si, amb el cotxe, quedo encallat en un pam de neu, surto al telenotícies com a exemple de mal comportament. La por permanent a la marginalitat, és l'arma de destrucció massiva que ha caigut damunt nostre.

Ens descobrim inventant, mentalment, excuses absurdes per a explicar a un hipotètic policia les coses més senzilles. Per explicar què hi fem en una carretera equivocada en hora que no toca. Imaginant rutes rocambolesques per anar fins el poble del costat. Ideant viatges en dies que hauríem d'estar, tranquil·lament a casa o, tranquil·lament sortint-ne. Calculant quants serem al dinar de Nadal, sense saber quines són/seran les normes matemàtiques. Dos i dos, sumen quatre, o només sumen tres? Els nens compten? I la gent gran? I els miops, els coixos, els calbs, els imbècils, comptem? Som bombolla? Quantes bombolles podem combinar? Que significa, ser bombolla?

Encapsulats dins els nostres embolcalls de plàstic, més que bombolles, som boles de billar. Donem voltes damunt del feltre verd, donant cops a les cantoneres, xocant amb força entre nosaltres, contra nosaltres, fent caramboles, traçant camins per la taula que una ment perversa imagina o assaja amb el seu tac de fusta. No sé qui és el jugador, en tot cas és evident que hi ha algú que en treu un benefici d'aquest joc pervers i no som pas nosaltres. Nosaltres només en som les boles, sempre amb la por al cos, amb la por de caure, en qualsevol moment, per alguna de les troneres de la taula, forats negres que menen cap a l'enlloc, cap el fora de joc, la marginalitat, els residus oblidats dins la taula impecable.

Fins que acabi la partida, la seva partida.

Fins que comenci la nostra